

Uit de pastorie – week 12

De afgelopen maanden schreef ik geen stukken in de Veluwe Kerkbode omdat er vooral veel extra catechesewerk was. En dat heeft voorrang. Nu de catechese afgelopen is, wilde ik maar weer eens beginnen met mijn maandagse mijmeringen op te schrijven. Niet wetend dat de mogelijkheden om met elkaar te communiceren door het coronavirus ineens zo drastisch beperkt zouden zijn: we ontmoeten elkaar niet in de kerkdiensten, bezoekwerk is nagenoeg onmogelijk en onverantwoord, vergaderingen en kringwerk zijn afgelast. De meeste contacten zijn contacten op afstand, via middelen als telefoon, internet en kerkblad. Ineens hebben we een samenleving waar we stiekem al wel eens bang voor waren: dat we zo geïndividualiseerd zijn en alleen nog maar digitaal samenleven, dat de straten en de winkelcentra uitgestorven zijn. Je zag de laatste jaren steeds minder kinderen op straat spelen, een toenemende eenzaamheid onder ouderen en kwetsbaren, toenemende leegstand van winkelpanden, een levenloze samenleving. Ineens is die samenleving er, een contactloze samenleving met een gevoel van huisarrest. En de contacten die er zijn, zijn niet ontspannen en vrijblijvend. 'Ontberen doet begeren', zegt het spreekwoord. We ervaren hoe belangrijk het samenleven is. We zijn geschapen als mensen, maar ook als mede-mensen. We snakken er nu al naar om weer onbekommerd op bezoek te kunnen gaan, te kunnen winkelen, te kunnen kerken. Ook dat laatste. Hoe dankbaar we ook zijn voor de mogelijkheden die internet biedt, het bleef iets vreemds om zondag met een handjevol mensen in onze Grote Kerk te zitten en ons toch als gemeente onzichtbaar aan elkaar verbonden te voelen. Heel veel dank aan de mensen die het op korte termijn mogelijk maakten dat honderden mensen tegelijk de diensten kunnen volgen met beeld en geluid!

Omdat de maatregelen van de overheid elkaar zo snel opvolgen, is het niet zeker of zondag de diensten gehouden kunnen worden zoals we dat afgelopen zondag deden. In ieder geval zullen we als predikanten en pastoraal werkers de middelen aangrijpen om ook dan met u het Woord te lezen en te overdenken, om daarbij te bidden en te (laten) zingen. Het moderamen van de Algemene Kerkenraad functioneert met enkele adviseurs als een soort crisisteam om naar bevind van zaken te beslissen en te handelen voor het geheel van onze Hervormde Gemeente.

Intussen houdt de vraag ons bezig, hoe de Heere de hand in dit alles heeft. Ik noemde zondagavond 5 mogelijke antwoorden, antwoorden die je in de christelijke media allemaal voorbij ziet komen: het virus en zijn gevolgen zijn een teken van de eindtijd, een oordeel van God, een *wake up call*, een list van de duivel, of je moet er gewoon niks achter zoeken. Alle antwoorden zijn bijbels gezien mogelijk, ook het laatste antwoord – ik denk aan het boek Prediker. Maar het is niet zomaar een uitgemaakte zaak, wat het is. In zekere zin doorgronden wij de Heere niet. Zelf moet ik deze dagen sterk terugdenken aan de MKZ-crisis in 2001. Ook toen was er sprake van een besmettelijke ziekte, toen onder het vee. Toen lege weilanden, later lege stallen. Ook toen werden allerlei geestelijke verklaringen gegeven, die ik hier niet eens allemaal durf op te schrijven. Zelf heb ik die maanden veel over Job nagedacht. Wat er in de hemel gebeurde tussen de Heere en de satan, weten wij wel, maar Job wist dat niet. Het overkwam hem. Job wist dat hij er twee kanten mee uit kon. Hij kon zich van de Heere afkeren en Hem vaarwel zeggen. Dat was ook het advies van zijn vrouw. Hij kon zich ook, weliswaar niet zonder strijd, naar de Heere toekeren. Dat mocht Job door genade doen.

Niet anders is het voor ons. Het is goed om onszelf te onderzoeken en ons in ons geweten af te (laten) vragen of we op een schadelijke weg zijn waarvan de Heere ons nu terugroept. Dan zijn er inderdaad wel dingen te noemen, zowel persoonlijk als kerkelijk als maatschappelijk. Het is ook nodig ons te realiseren dat de tijd naar het einde loopt, naar de dag van Christus. Het is ook belangrijk om ons niet in de valstrik van de boze te laten lokken, zoals wanhoop, paniek, opstand. En wat al niet meer. Maar hoe je er ook tegenaan kijkt, wat het ook is en wie je ook bent: laten wij de HEERE zoeken. Of we nu van ver weg moeten komen of niet. Of dat een radicale bekering vraagt of een vernieuwing van ons persoonlijk geloof en volharding daarin. De Heere roept ons dringend maar ook liefdevol om nu, en alle andere dagen van ons leven, ootmoedig en afhankelijk aan de voeten van de Heere Jezus te (komen) leven. Het is crisis - in lijdenstijd! We worden stilgezet – bij het kruis. In Zijn doorboorde handen laat de Heilige Geest ons de enige troost in leven en sterven vinden, daar verlost Hij ons van al

onze tijdelijke en eeuwige angsten, daar verzekert Hij ons van de liefde van God waarvan geen virus of dood ons scheiden kan. In de nood leer je je vrienden kennen – maar laat ook God Zich kennen als een God op Wie je in nood en dood aankunt! Daarom zingen we regelmatig Psalm 62:4:

Doch gij, mijn ziel, het ga zo 't wil,

Stel u gerust, zwijg Gode stil.

Ik wacht op Hem, Zijn hulp zal blijken.

Hij is mijn rots, mijn heil in nood,

Mijn hoog vertrek, zijn macht is groot,

Ik zal noch wank'len, noch bezwijken.

Van harte zenden we onze gebeden op voor allen op wie nu grote verantwoordelijkheid rust: onze overheden en de hen ondersteunende instanties, artsen, medisch en verzorgend personeel en begrafenisondernemers. Ook leven we mee met mensen die zich eenzaam zijn gaan voelen en met families waarin ernstig zieken of stervenden zijn. De HEERE zegene en behoede u!

Ten slotte

Een hartelijke groet aan u en jullie allen, mede namens mijn vrouw,

Uw A.J.M.